

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra HEIMDALL

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 224.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670059642672/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Heimdal

Med Pavebrev og Keiserbud
Han gik i Nord, han gik med Gud,
Med Hedninger i Følge.*)

I Jylland havde Harald Klak
Et lille Kongerige,
Men hvor han havde sit Gemak,
Det veed man ei saa lige;
Dog, sad han ei paa Haraldsklær,
Saa sad han den dog sikkert nær
Alt paa den brune Hede.

Ja, vist han sad paa Jellinggaard,
Det kan omtrent Man vide,
Om ikke just det hele Aar,
Dog sikkert somme Tide;
Man mærker det paa Thyra godt,
At hun har kiendt det gamle Slot
I sine unge Dage.

I Landerup ved Kolding-Aa,
Der er saa klar en Kilde,
Der stod en Steen, saa stor og graa,
Den Meget sige vilde,
Som, naar engang Man kan forstaae
At stave ret de Runer raa,
Man faaer kanske at vide.**)

*) Det er mig aldeles ikke ubekendt, hvad Mange demme om Ebbe, men jeg vil sige med Adans af Bremen: hvo tør demme Ansgars fortrøffige Ven! jeg vil tilføie, at to Helgenes Vidnesbyrd, som Ansgars og Rimberts, dog vel kunne opveie Hundreeds Klaffer i en vanartig Tid, og jeg vil endelig tilstaae, at jeg ei begriber, hvad der drev Erkebispens af Rheims ind iblandt vilde Hedninger, og hvad der lagde den Salvelse i hans Ord, den høie prophetiske Tale paa hans Løbe, som var paa Jorden Ansgars ypperste Trøst, og skal være mærkelig, saalænge Kirken staar, jeg veed ikke, hvad det kunde være, naar det ei var hellig Troe og brændende Nidkierhed, som og den sandru Rimbert siger; og derfor maas jeg, trods Alt, hvad der er sagt om ham, ære og elske hans Ihukommelse, som den danske Kirkes ændelige Fader i Christo.

**) Det kommer derpaa an, hvor godt den Steen er tegnet af; thi den er, saavidt jeg veed i Mandsminde, kløvet til en Trappe. Det kalder Man ikke at træde Fædres Ihukommelse under Fødder; men er det andet, da har jeg ei Forstand paa Danmarks Hiertelag og Tungemaal. Jeg sorger of over Skaden, som skeer, men over Hiertet, som mæner, at de Stene sønderbugges, hvorom det ikke veed, hvor mærkelige Tidender de sættes til at bringe, men som det veed, er af Fædrene satte med Flid til at bære os Sagn om, hvad de funde værd at betænke. O! maatte Sligt dog lægges paa Hiertet!